

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/0544 van 2 februari 2016
in de zaak 1314/0352/A/4/0354

In zake: de heer **Steven ROWAERT**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Daniël VAN RANSBEECK
kantoor houdende te 9320 Erembodegem, Heuvel 28
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

vertegenwoordigd door:
mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN

verwerende partij

*Tussenkomen
de partij:* de heer **René COPPENS**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Wannes THYSSEN
kantoor houdende te 9000 Gent, Kasteellaan 141
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 31 januari 2014 en geregulariseerd met een aangetekend brief van 3 maart 2014, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 19 december 2013.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herzele van 31 juli 2013 onontvankelijk verklaard. Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herzele heeft op 31 juli 2013 aan de tussenkomen partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het oprichten van een eengezinswoning.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te Herzele, Doornstraat 56b en met als kadastrale omschrijving afdeling 8, sectie A, nummer 0543E.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De behandeling van de vordering die initieel werd toegewezen aan de eerste kamer, werd op 10 november 2015 toegewezen aan de vierde kamer.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkommende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 1 december 2015, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Nathalie DE CLERCQ heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Veerle ROGGMAN die loco advocaat Daniël VAN RANSBEECK verschijnt voor de verzoekende partij, mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Wannes THYSSEN die verschijnt voor de tussenkommende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en van het Procedurebesluit hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

De heer René COPPENS verzoekt met een aangetekende brief van 26 maart 2014 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de eerste kamer heeft met een beschikking van 7 juli 2014 de tussenkommende partij toegelaten om in de debatten tussen te komen.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

IV. FEITEN

Op 8 mei 2013 (datum van de verklaring van volledigheid) dient de tussenkommende partij en mevrouw Gisèle DE MOERLOOZE bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herzele een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het oprichten van een ééngezinswoning”*.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 30 mei 1978 vastgestelde gewestplan ‘Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem’, gelegen in agrarisch gebied.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 13 mei 2013 tot en met 11 juni 2013 dient de verzoekende partij een bezwaarschrift in.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwwontwikkeling Oost-Vlaanderen brengt op 14 mei 2013 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herzele verleent op 31 juli 2013 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij en mevrouw Gisèle DE MOERLOOZE. Het college motiveert zijn beslissing onder meer als volgt:

“ ...

Onderzoek

Onderzoek wijst uit dat er over deze aanvraag verschillende standpunten worden ingenomen:

- enerzijds het standpunt dat deze aanvraag voor vergunning in aanmerking moet kunnen komen gelet op de plaatselijke toestand, de geringe ruimtelijke impact (goede ruimtelijke ordening wordt niet geschaad), uitrusting en verharding van de bestaande voorliggende gemeenteweg;
- anderzijds het standpunt om de aanvraag te weigeren gelet op het karakter van de woning waarop wordt aangesloten, de garage geen deel uitmaakt van de aanpalende woning (blijkt uit het plaatsbezoek van de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar), het niet voldoen aan de gesteld voorwaarden in de V.C.R.O.;

BESLUIT:

Na afweging van alle elementen komt de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar tot de bevinding dat er meer elementen pleiten tegen de inwilliging van deze aanvraag, dan elementen voor. Derhalve stelt hij aan het college een weigering van de vergunning voor.

Algemene conclusie:

Het college van burgemeester en schepenen motiveert haar beslissing als volgt:

- de strijdigheid van de aangevraagde werken met het gewestplan en het artikel 4.4.3. is niet van die aard dat de uitgevoerde werken onverenigbaar zijn met de aanwezige ordening en de vergunning bijgevolg dient geweigerd te worden;

- de toepassing van het beginsel ‘in dubio pro reo’. Als er twijfel is, past het college de wet in het voordeel van de burger toe, tenzij de goede ruimtelijke ordening hierdoor geschaad zou worden. Dit laatste is volgens het college niet het geval.

...”

De verzoekende partij tekent tegen deze beslissing op 16 september 2013 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 24 oktober 2013 om dit beroep onontvankelijk te verklaren.

Na de hoorzitting van 12 november 2013 beslist de verwerende partij op 19 december 2013 om het beroep onontvankelijk te verklaren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

2.1 De juridische aspecten

Volgens artikel 4.7.21, §2, 2° van de codex kan elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing, beroep instellen bij de deputatie.

De modaliteiten waaraan een beroepschrift moet voldoen om ontvankelijk te zijn worden verder uitgewerkt in het besluit van de Vlaamse Regering van 24 juli 2009 tot regeling van sommige onderdelen van de administratieve beroepsprocedure inzake stedenbouwkundige of verkavelingsvergunningen.

Artikel 1, §1, 3° van dit besluit bepaalt dat, op straffe van onontvankelijkheid, het beroepschrift het volgende moet bevatten: "een inhoudelijke argumentatie in verband met de beweerdte onregelmatigheid van de bestreden beslissing.

Indien de indiener van het beroep een natuurlijke persoon of rechtspersoon is die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing, omvat het beroepschrift tevens een omschrijving van deze hinder of nadelen."

Appellant is de bewoner van een woongelegenhed op het adres Doornstraat 40 te Sint-Lievens-Esse.

Zijn perceel paalt niet aan het perceel van de aanvraag, tussen beide percelen bevindt zich een afstand van een paar honderd meter en door de krommingen in de weg (een dubbele bocht) is er geen zicht op de bouwplaats vanuit de woning van appellant.

In het beroepschrift deelt appellant mee dat zijn persoonlijke leefomgeving, de rustige en landelijke buurt en zijn uitzicht zal worden aangetast door het beoogde project. Appellant wil bij deze voorkomen dat in de toekomst nog meer soortgelijke aanvragen worden ingediend die niet voldoen aan de gestelde voorwaarden van de VCRO inzake de afwerkingsregel zoals voorzien in artikel 4.4.3.

De hinder en nadelen die appellant inroept hebben geen persoonlijk karakter. In principe kan dergelijke vorm van hinder ingeroepen worden door iedere burger zodat het beroep van appellant als een actio popularis dient te worden aanzien. Het ingeroepen belang mag niet opgaan in het belang dat iedere burger heeft bij de handhaving van de wettigheid (...).

De Raad voor Vergunningsbetwistingen heeft reeds meermaals vernietigingsberoepen afgewezen bij gebrek aan belang als gevolg van een te ruime afstand tot de bouwplaats (...).

Er dient geconcludeerd dat de beroepindiener niet op concrete wijze aannemelijk maakt welke rechtstreekse of onrechtstreekse hinder hij zou kunnen ondervinden van de bestreden beslissing, er kan niet ernstig worden betwist dat er geen enkele impact is op het uitzicht waarvan de beroepindiener kan genieten

2.2 Conclusie

Het derdenberoep dient als onontvankelijk verworpen te worden.

De bestreden beslissing kan dan haar rechtskracht hernemen.

...”

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig is ingesteld. Er worden hierover geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

De tussenkomende partij zet uiteen:

“ ...
De tussenkomende partij wijst op de (vaste) rechtspraak van uw Raad waarbij wordt geoordeeld dat het belang van de beroepsindiener wiens beroep door de deputatie als onontvankelijk werd afgewezen **noodzakelijkerwijze beperkt** blijft tot het onderzoek van de vraag of de deputatie op goede gronden besloot tot deze onontvankelijkheid
...”

De verzoekende partij repliceert:

“ ...
De verzoekende partij antwoordt dat middelen die de openbare orde aanbelangen steeds ambtshalve door de Raad kunnen worden ingeroepen en onderzocht. De kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid van de toetsing aan de goede ruimtelijk ordening wordt altijd geacht een midden een uit te maken dat de openbare orde aanbelangt en kan derhalve steeds door Uw zetel onderzocht worden.
...”

Beoordeling door de Raad

Het door de verzoekende partij ingestelde administratief beroep van 16 september 2013 werd door de verwerende partij onontvankelijk verklaard. Het kan niet worden betwist dat dit een voor de Raad aanvechtbare “vergunningsbeslissing” is (zie Memorie van Toelichting bij het ontwerp van decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, *Parl. St. VI. Parl.*, 2008-2009, 2011/1, 195) en dat de verzoekende partij belang heeft om deze voor haar nadelige beslissing aan te vechten. Dit belang is echter noodzakelijk beperkt tot de vraag of het administratief beroep al dan niet terecht onontvankelijk werd verklaard en bijgevolg tevens beperkt tot het aanvoeren van middelen die betrekking hebben op het onontvankelijk verklaren van het beroep door de verwerende partij.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste, tweede en derde middel

Standpunt van de partijen

1.

In het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ze zet uiteen:

“ ...

A.1 De bestreden beslissing steunt op motieven die feitelijk onjuist zijn.

A.1.1 Volgens de motivering in de beslissing is er ‘geen zicht op de bouwplaats vanuit de woning’ van verzoekende partij. Vanuit het dakraam van de woning van verzoekende partij is wel degelijk zicht op de bouwplaats. Op dit ogenblik gaat het nog om een oud dakraam – hoewel dit er eigenlijk niet toe doet – doch deze zomer zal het dak worden vernieuwd en worden er 4 veluxen geplaatst. Door deze materiële onjuistheid schendt de bestreden beslissing het motiveringsbeginsel.

De Deputatie is duidelijk op onzorgvuldige wijze tewerk gegaan. Zonder enig verder onderzoek en zonder dat haar bewering dat er geen zicht zou zijn op de bouwplaats vanuit de woning bewezen werd bevonden, heeft zij deze geheel ten onrechte ‘als motief’ naar voren geschoven. De Deputatie heeft - logischerwijze gezien de onjuistheid – geen enkel stuk waaruit de correctheid van haar motief zou blijken. Dit is niet de wijze waarop een normaal zorgvuldig handelende overheid de feiten dient vast te stellen op basis waarvan zij haar beslissingen meent te kunnen motiveren. Om die reden heeft de Deputatie tevens de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Bovendien is het feitelijk gegeven of er al niet een rechtstreeks zicht is vanuit de woning van verzoekende partij op de bouwplaats, geenszins determinerend om te oordelen of verzoekende partij rechtstreeks of onrechtstreeks hinder kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing.

De Deputatie heeft als het ware op eigen houtje de door verzoekende partij aangeduide hinder herleidt tot onmiddellijke visuele hinder uitsluitend vanuit de woning van verzoekende partij. Dit terwijl verzoekende partij in zijn beroepschrift had gewezen op de aantasting van zijn persoonlijke leefomgeving in een rustige en landelijke buurt. Ook dit impliceert een schending van de zorgvuldigheidsplicht en ook om deze reden is de beslissing in strijd met zorgvuldig overheids handelen en dient zij vernietigd te worden.

A.1.2 In de bestreden beslissing wordt er gewezen op ‘een afstand van een paar honderd meter’ die zich tussen beide percelen zou bevinden. Ook dit is feitelijk onjuist, minstens erg onnauwkeurig geformuleerd zodat ook om deze reden de beslissing in de strijd is met de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij is niet alleen eigenaar van het perceel waar de woning opstaat doch ook van de achter- en naastliggende weides. Wanneer de afstand gerekend wordt tussen het perceel waarop de vergunningsbeslissing betrekking heeft en één van de weilanden van verzoekende partij dan blijkt deze 222 meter te zijn. Dergelijke afstand kan niet zomaar omschreven worden als ‘een paar honderd meter’.

Verzoekende partij kan niet nagaan hoe de Deputatie tot haar bewering komen is dat er tussen beide percelen een afstand van een paar honderd meters zou zijn. Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing (en evenmin uit een stuk van het administratief dossier). Ook dit maakt dat de beslissing in strijd is met motiveringsplicht.

Mogelijks – verzoekende partij kan dit niet vaststellen – heeft de Deputatie enkel rekening gehouden met de afstand langs de straatzijde en werd het feitelijk gegeven dat verzoekende partij eveneens eigenaar is van de achterliggende weide niet in de overwegingen mee opgenomen. Dergelijke motivering is feitelijk foutief nu een groot deel van de werkelijkheid eenvoudigweg niet in de motivering werd betrokken. Uiteraard is de afstand langs de straatzijde geen determinerend criterium om te oordelen dat verzoekende partij geen hinder kan ondervinden.

A.2 De bestreden beslissing steunt op motieven die in rechte niet ter verantwoording gelden om te komen tot het besluit dat verzoekende partij geen hinder kan ondervinden.

In de bestreden beslissing wordt als volgt verwezen naar eerdere beslissingen van de Raad: ‘De Raad voor vergunningsbetwistingen heeft reeds meermaals vernietigingsberoepen afgewezen bij gebrek aan belang als gevolg van een te ruime afstand tot de bouwplaats’.

De Deputatie heeft de arresten waarnaar zij verwijst niet correct weergegeven. In de arresten wordt uitdrukkelijk als volgt geoordeeld: ‘Anderzijds leidt enige afstand tussen het voorwerp van de bestreden beslissing en de woonplaats van de verzoekende partij niet automatisch tot het afwijzen van het belang’. (RvVb A/2012/0323, 27 augustus 2012).

De Deputatie heeft dus in rechte totaal foutief gemotiveerd door te beweren dat een ruime afstand tussen beide percelen tot gevolg zou hebben dat er een gebrek aan belang zou zijn. Uit de arresten blijkt precies het tegendeel. De afstand op zich kan niet in rechte worden aangegrepen als reden om te besluiten tot een gebrek aan belang. Hierdoor werd nogmaals de motiveringsplicht geschonden.

A.3 Geen afdoende motivering

De motivering in de bestreden beslissing is niet afdoende. De door de Deputatie aangehaalde motieven zijn niet draagkrachtig om te komen tot het (onjuiste) besluit dat verzoekende partij geen rechtstreekse of onrechtstreekse hinder ondervindt ingevolge de bestreden beslissing.

De Deputatie heeft zich in haar motivering beperkt tot de beweerde afstand tussen de percelen en de impact daarvan op het uitzicht van verzoekende partij. Dit volstaat allesbehalve om de beslissing tot onontvankelijkheid te dragen. Dit impliceert een schending van de motiveringsplicht die bestaat in hoofde van de Deputatie.

...

De verwerende partij repliceert:

“... ”

De deputatie heeft eerst vastgesteld dat het perceel van verzoeker niet paalt aan het perceel van de aanvraag. Tussen beide percelen bevindt zich een afstand van een paar honderd meter en er zijn krommingen in de weg (een dubbele bocht). Op basis van deze elementen kon de deputatie in alle redelijkheid oordelen dat er geen zicht is op de bouwplaats vanuit de woning van verzoeker. Verzoeker had zelf nagelaten enige stavingsstukken van zijn zicht bij zijn beroepschrift en verweerschrift te voegen.

Aangaande de foto vanuit het dakraam moet worden opgemerkt dat uit de compositie van de foto blijkt dat deze foto niet van achter het dakraam genomen is, maar vanuit een open

dakraam, staande in de opening, wat toch een zekere vertekening van het zicht geeft. Veel belangrijker evenwel is dat ook deze foto aantoont dat verzoeker geen zicht heeft op de bouwplaats. Verzoeker heeft wel zicht op het eerste huis van de huizenrij waarin de beoogde woning zal worden opgericht, maar geen zicht op de andere woningen van de huizenrij. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij vanaf zijn woning zicht heeft op de bouwplaats, noch zicht zal hebben op de latere woning.

De deputatie heeft bovendien alle door de verzoeker opgeworpen hinder in acht genomen en de aangevoerde hinder niet herleid tot de visuele hinder. In haar bestreden beslissing heeft ze zelf aangehaald dat de verzoeker meedeelt dat zijn persoonlijke leefomgeving, de rustige en landelijke buurt en zijn uitzicht zal worden aangetast door het beoogde project. Ook het argument aangaande de precedentenwaarde van de aanvraag heeft ze opgenomen. De deputatie heeft aangaande deze hinder en nadelen geoordeeld dat deze geen persoonlijk karakter hebben.

Aangaande de afstand tussen de percelen meent verzoeker dat de deputatie de afstand niet kon omschrijven als een paar honderd meter. Verzoeker heeft zelf de afstanden berekend (...), waaruit ondermeer blijkt dat de afstand tussen het kwestieuze perceel en zijn woning (A-c) 222 meter bedraagt. Dat de deputatie hierbij spreekt van een paar honderd meter is dan ook correct, waardoor er geen foutieve motivering in de bestreden beslissing is opgenomen.

De deputatie heeft de arresten van de Raad voor Vergunningsbetwistingen aangehaald ter aanvulling van haar motieven. De deputatie heeft echter niet beweerd dat een te ruime afstand automatisch leidt tot een gebrek aan belang, zoals uit de motivering van haar beslissing blijkt.

Wat het uitzicht betreft, heeft de deputatie omwille van de afstand van een paar honderd meter en de krommingen in de weg kunnen oordelen dat verzoeker geen zicht heeft op de bouwplaats, zodat logischerwijze het aangevraagde geen enkele impact heeft op het uitzicht waarvan verzoeker kan genieten.

De overige aangevoerde nadelen en hinder (aantasting persoonlijke leefomgeving en rustige buurt) hebben echter geen persoonlijk karakter en kunnen in principe door iedere burger worden ingeroepen. Verzoeker heeft deze hinder enkel opgeworpen, zonder deze in concreto te preciseren, noch op concrete wijze aannemelijk te maken welke rechtstreekse of onrechtstreekse hinder hij zou kunnen ondervinden van de bestreden beslissing.

De deputatie heeft op basis van de hierboven aangehaalde motieven terecht kunnen oordelen dat het beroep onontvankelijk was. De motivering voor deze beslissing blijkt afdoende te zijn.

...

De tussenkomende partij zet uiteen:

“ ...

➤ Vermeende feitelijke onjuistheden

De tussenkomende partij ziet niet in op welke manier de beoordeling van de deputatie feitelijk onjuist zou zijn.

Een eenvoudige blik op het – voor iedereen beschikbare en toegankelijke – kaartmateriaal leert dat de verzoekende partij op een ruime afstand van de bouwplaats woont. De verzoekende partij voegt zelfs zelf documenten toe waaruit de juistheid van dit standpunt blijkt (...).

De tussenkomende partij verwijst in dit verband ook uitdrukkelijk naar haar verweernota/toelichtende nota van 21 oktober 2013 (...). De tussenkomende partij wees er namelijk op dat de eigendom van de verzoekende partij (Doornstraat 40) op een paar honderd meter van de bouwplaats is gelegen en zij derhalve niet kon voorhouden gegriefd te worden door dit bouwproject.

De Doornstraat kent overigens een kronkelend patroon, zodat er niet eens zicht is op de bouwplaats vanuit de woning van de beroepsindiener.

Dat de bouwplaats zich op een afstand van een paar honderd meter van de woning van de verzoekende partij bevindt (hetgeen onvoldoende nauwkeurig zou zijn volgens de verzoekende partij – quod non –), blijkt duidelijk uit onderstaand uittreksel uit het kadasterplan (met maataanduiding, zie linkerbenenhoek), waarop zowel de bouwplaats als de eigendom van de beroepsindiener werd aangeduid. Beweren dat de deputatie niet oordeelkundig kon beslissen, doet de waarheid dan ook geweld aan en is niet ernstig: deze kaart maakt deel uit van het administratief dossier ...).

Uittreksel kadasterplan (AGIV)

...

Luchtfoto (GoogleMaps)

...

Bovenstaand beeld toont duidelijk aan dat de verzoekende partij geen enkel belang heeft bij de voorliggende vordering.

Ten overvloede worden hieronder enkele foto's toegevoegd van GoogleStreetview (...). Zij geven een duidelijk beeld van de ter plaatse bestaande toestand en de totale onmogelijkheid om ook maar enige (stedenbouwkundige) hinder te ondervinden van het voorgenomen bouwproject. Frappant is ook dat de verzoekende partij noch in de administratieve beroepsprocedure, noch in de procedure voor uw Raad draagkrachtige bewijzen aanvoeren die tot het tegendeel zouden moeten doen besluiten (zie ook verder).

Beeld ter hoogte van de bouwplaats in de richting van de woning van de verzoekende partij (GoogleStreetview)

...

Opmerking: De woning van de verzoekende partij valt niet eens binnen het gezichtsveld van dit beeld.

Beeld ter hoogte van de woning van de verzoekende partij in de richting van de bouwplaats (GoogleStreetview)

...

Dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voor uw Raad nog komt aandragen met nieuwe foto's en stukken (foto's uit het dakraam, dat deze zomer vervangen zou worden) kan trouwens niet worden aanvaard. Het kwam de verzoekende partij toe haar belang bij de indiening van haar beroep duidelijk te omschrijven. Met naderhand toegevoegde stukken kan geen rekening worden gehouden.

En zelfs al zou uw Raad de foto's in ogenschouw nemen, dan nog bevestigen zij enkel het standpunt van de deputatie: vanuit de woning van de verzoekende partij kan geen zicht genomen worden op de bouwplaats. De gebouwen die zichtbaar zijn, zijn de bestaande constructies op de aan de bouwplaats palende percelen. De nieuw op te richten woning bevindt zich daar evenwel achter.

De verzoekende partij heeft het bovendien fout voor waar zij poneert dat de deputatie haar hinder 'verengde' tot louter visuele hinder. De verzoekende partij wijst er bijvoorbeeld op dat de door haar aangevoerde hinderaspecten met betrekking tot haar landelijke woon- en leefomgeving niet werden ontmoet. Dat is allerm minst correct en vloeit klaarblijkelijk voort uit een onnauwkeurige lezing van het bestreden besluit.

Zowel in het verslag van de PSA als in het besluit van de deputatie wordt immers overwogen:

...

Dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in dit standpunt betekent nog niet dat de deputatie een onzorgvuldige en onredelijke besluitvorming kan worden verweten.

➤ *Vermeende onrechtmatige verantwoording*

De tussenkomende partij merkt op dat de verzoekende partij (bewust ?) een verkeerde lezing geeft aan de in het bestreden besluit aangehaalde arresten van uw Raad. Ook wordt er slechts zeer fragmentair uit een van de bewuste arresten geciteerd.

Uw Raad oordeelde in de bewuste arresten meer specifiek:

...

*Concreet oordeelde uw Raad dus dat enige afstand tussen het voorwerp van de bestreden beslissing en de woonplaats van de verzoekende partij niet automatisch tot het afwijzen van het belang hoeft te leiden. **Dit kan echter wel degelijk het geval zijn wanneer uit de concrete omstandigheden van de zaak blijkt dat de verzoekende partij de rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen die zij als gevolg van de bestreden beslissing vreest niet op voldoende manier heeft aangetoond.***

Dat is in casu het geval.

De verzoekende partij omschreef haar belang als volgt:

...

De verzoekende partij maakte dus allerm minst op concrete wijze aannemelijk welke rechtstreekse of onrechtstreekse hinder zij zou kunnen ondervinden van het voorgenomen bouwproject van de tussenkomende partij. Met naderhand (voor uw Raad) aangevoerde argumenten kan uiteraard geen rekening worden gehouden.

➤ *Vermeende niet-toereikende motivering*

De tussenkomende partij verwijst voor de beantwoording van dit middelonderdeel naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet: de verzoekende partij kan niet ernstig aanvoeren de deputatie haar belang, zoals dat in haar inleidend beroepschrift van 16 september 2013 en in haar bijkomende verweernota van 8 november 2013, op onoordeelkundige wijze zou hebben beoordeeld.

...

De verzoekende partij dupliceert:

“ ...

A1.1

...

Uiteraard kon verzoekende partij met haar verzoekschrift foto's en stukken toevoegen om aan te tonen dat de Deputatie zich heeft gebaseerd op feitelijk onjuiste gegevens. Dit temeer de Deputatie zelf had nagelaten haar bewering dat er geen zicht zou zijn op de bouwplaats vanuit de woning, nader te onderzoeken en zonder meer voor waar had aangenomen. Verwerende partij geeft zelf aan rekening gehouden te hebben met de krommingen in de weg. Dit is geen correcte beoordeling. Alsof er enkel een 'zicht' zou zijn via (de ligging van) de openbare weg.

...

Ook nu weer herleiden zowel verwerende partij als tussenkomende partij ten onrechte de hinder in hoofde van verzoekende partij tot de onmiddellijke visuele hinder vanuit de woning op zich en dit dan nog rekening houdende met de krommingen in de weg. Verzoekende partij is evenwel tevens eigenaar van de achter- en naastliggende weide en heeft vanaf zijn percelen een ruimer visueel zicht dan wat zichtbaar is langs de krommingen van de openbare weg. Bovendien gaat het om ook om de totale persoonlijke leefomgeving in een rustige en landelijke buurt.

A.1.2

...

Verzoekende partij kon niet nagaan hoe de Deputatie tot haar bewering komen is dat er tussen beide percelen een afstand van een paar honderd meters zou zijn. Uit de antwoordnota lijkt nu dat verwerende partij enkel rekening heeft gehouden met de afstand langs de straatzijde. Het feit dat verwerende partij dit thans moet aanvullen, bevestigt dat de bestreden beslissing inderdaad genomen was in strijd met het motiveringsbeginsel. Uiteraard is de afstand langs de straatzijde geen determinerend criterium om te oordelen dat de verzoekende partij geen hinder kan ondervinden. De verwijzing van tussenkomende partij naar het kronkelend patroon van de weg, zoals blijkt uit het kadasterplan, is derhalve naast de kwestie.

Verwerende partij kan de foutieve motivering thans niet corrigeren door te wijzen op de afstand van 222 meter die verzoekende partij zelf aanduidt in zijn verzoekschrift. Deze aanduiding wijst helemaal niet op de afstand van 'paar honderd meter' langs de ligging van de openbare weg die de verwerende partij ten onrechte als uitgangspunt heeft genomen bij haar beoordeling.

A.2

...

Verwerende partij houdt thans voor dat zij met deze verwijzing enkel haar motieven aanvulde. Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Indien verwerende partij niet de bedoeling zou gehad hebben te beweren dat een ruime afstand tussen beide percelen tot gevolg zou hebben dat er een gebrek aan belang zou zijn, waarom heeft zij dan de arresten onvolledig en derhalve foutief meegedeeld? Het staat onbetwistbaar vast dat verwerende partij niet heeft voldaan aan de vereiste motiveringplicht.

Ook tussenkomende partij kan dit nu niet meer rechtzetten door de arresten alsnog uitgebreid te citeren. Verzoekende partij benadrukt dat het perceel in kwestie gelegen is in agrarisch gebied.
...

2.

In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Ze zet uiteen:

“ ...

De Deputatie overweegt in de bestreden beslissing als volgt: ‘er kan niet ernstig worden betwist dat er geen enkele impact is op het uitzicht waarvan de beroepsindiener kan genieten’. De Deputatie negeert hiermee dat verzoekende partij in zijn beroepschrift had gemotiveerd dat ‘zijn persoonlijke leefomgeving, de rustige en landelijke buurt en het uitzicht’ zal worden aangetast door het beoogde project.

Zoals reeds hierboven vermeld heeft de Deputatie desbetreffend geen motivering gegeven. Bovendien heeft de Deputatie de specifieke aangeduide hinder betreffende de persoonlijke leefomgeving en de rustige en landelijke buurt waarin verzoekende partij woont, niet in overweging genomen. Hierdoor heeft zij geen correcte belangenafweging gemaakt en is zij ten onrechte tot het besluit gekomen dat verzoekende partij geen rechtstreekse of onrechtstreekse hinder zou ondervinden van de bestreden beslissing.

De Deputatie diende als zorgvuldig handelende overheid alle noodzakelijke gegevens te verzamelen en het noodzakelijk overleg te plegen met de betrokkenen teneinde volledig ingelicht te zijn over alle belangrijke elementen die een beslissing kunnen beïnvloeden. Dit is duidelijk niet gebeurd zodat er werd gehandeld in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.
...”

De verwerende partij repliceert:

“ ...

Dit argument is al bij de weerlegging van het eerste middel beantwoord (...). Ten aanzien van de aantasting van de persoonlijke leefomgeving en de rustige en landelijke buurt heeft de deputatie duidelijk gesteld dat deze ingeroepen nadelen geen persoonlijk karakter hebben en dat verzoeker niet op concrete wijze zijn rechtstreekse of onrechtstreekse hinder aannemelijk maakt.
...”

De tussenkomende partij zet uiteen:

“ ...

De tussenkomende partij herhaalt wat zij hoger reeds aangaf: de deputatie besloot, in navolging op het advies van de PSA, dat de hinderaspecten met betrekking tot de leefomgeving en de rustige en landelijke omgeving geen persoonlijk karakter hebben.
...”

Voor zoveel als nodig wordt voor de weerlegging van dit middel verwezen naar wat reeds onder het eerste middel werd uiteengezet.

De verzoekende partij dupliceert:

“ ...

Verwerende partij antwoordt dat zij in de bestreden beslissing de hinder heeft aangeduid als geen persoonlijk karakter hebbende. Dit volstaat niet voor verzoekende partij. Met dergelijke algemene stelling zonder enige concrete verduidelijking en beantwoording van de argumentatie van verzoekende partij wordt niet voldaan aan de motiveringsverplichting en aan de verplichting om een correcte belangenafweging te maken (...)

...”

3.

In het derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij zet uiteen:

“ ...

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk. De Deputatie kan inderdaad de rechtstreekse en onrechtstreekse hinder die verzoeker partij lijdt ingevolge de vergunningsbeslissing beoordelen doch dient daarbij wel op een redelijke wijze tewerk te gaan.

Met haar motivering geeft de Deputatie te kennen dat er van hinder enkel sprake zou kunnen zijn indien de afstand tussen beide percelen minder groot zou zijn. Dergelijke beoordeling is in strijd met het redelijkheidsbeginsel. Bij de invulling van het begrip hinder diende de Deputatie te handelen zoals een redelijk zorgvuldige overheid zou doen en derhalve diende zij rekening te houden met de verschillende aspecten van de hinder in hoofde van verzoekende partij. Door dit niet te doen heeft zij gehandeld in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verwerende partij repliceert:

“ ...

Verzoeker voert aan dat de deputatie geen rekening heeft gehouden met de verschillende aspecten van de hinder in hoofde van verzoeker, zodat de deputatie een kennelijk onredelijk beslissing heeft genomen.

Dit argument is al bij de weerlegging van het eerste middel beantwoord (cf. supra).

De deputatie heeft nergens in haar beslissing gesteld dat er van hinder enkel sprake kan zijn indien de afstand tussen beide percelen minder groot zou zijn. Ze heeft aangaande de afstand in samenhang met de feitelijke context (krommingen in de straat) in alle redelijkheid geoordeeld dat er geen zicht is op de bouwplaats vanuit de woning van verzoeker. Er is dan ook geen enkele impact op het uitzicht waarvan verzoeker geniet.

Ten aanzien van de opgeworpen aantasting van de persoonlijke leefomgeving en de rustige en landelijke buurt heeft de deputatie duidelijk gesteld dat deze ingeroepen nadelen geen persoonlijk karakter hebben, dat deze in principe door iedere burger kunnen worden ingeroepen en dat verzoeker niet op concrete wijze zijn rechtstreekse of onrechtstreekse hinder aannemelijk maakt.

De deputatie heeft dus wel degelijk rekening gehouden met alle opgeworpen aspecten van de hinder, maar terecht kunnen besluiten dat deze niet het vereiste belang aantonen voor het instellen van administratief beroep.

...

De tussenkomende partij zet uiteen:

“ ...

De tussenkomende partij ziet niet in op welke manier het bestreden besluit (kennelijk) onredelijk zou zijn. Om van een schending van het redelijkheidsbeginsel te kunnen spreken is vereist dat de beslissing van de verwerende partij dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het ondenkbaar is dat een ander zorgvuldig handelend bestuur in dezelfde omstandigheden tot dezelfde besluitvorming zou komen (...). Het is weinig waarschijnlijk dat een ander zorgvuldig handelend bestuur in dezelfde omstandigheden tot een ander besluit zou komen, te meer omdat het in het bestreden besluit ingenomen standpunt in lijn ligt met de rechtspraak van de Raad van State (...). Ten overvloed moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij dit ook niet aantoonst.

...”

De verzoekende partij dupliceert:

“ ...

Verwerende partij beweert in haar antwoordnota dat zij wel rekening heeft gehouden met alle opgeworpen aspecten van de hinder doch dit blijkt niet uit de bestreden beslissing. Hoe dan ook kan zij de schending niet alsnog corrigeren in haar antwoordnota. Ten andere merkt verzoekende partij op dat ook nu weer verwerende partij zich beperkt tot het zicht vanuit de woning.

Tussenkomende partij beweert dat de bestreden beslissing in lijn ligt met de rechtspraak van de Raad van State en verwijst naar twee arresten. Verzoekende partij merkt op dat in beide arresten de ‘afstand’ al criterium wordt aangeduid, vervolgens wordt deze verder beoordeeld rekening houdende met de concrete gegevens van de zaak. Het is precies dergelijke concrete beoordeling die in casu door verwerende partij niet is gebeurd. De bestreden beslissing past dus helemaal niet in de rij.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

In de eerste drie middelen bekritiseert de verzoekende partij de beoordeling en motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de ontvankelijkheidsvereiste in graad van administratief beroep dat “indien de indiener van het beroep een natuurlijke persoon of rechtspersoon is die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing”, waarbij in dit geval het beroepsschrift tevens een omschrijving van deze hinder of nadelen moet omvatten.

De verzoekende partij houdt voor dat de bestreden beslissing steunt op het foutief gegeven dat zij geen zicht heeft op het betrokken bouwperceel en dat er een afstand “van een paar honderd meter” is tussen haar perceel en het betrokken bouwperceel. Bovendien zou een ruime afstand tussen percelen geen reden op zich kunnen zijn om te besluiten tot een gebrek aan belang. Ten slotte zou de verwerende partij bij de beoordeling genegeerd hebben dat de verzoekende partij in

haar administratief beroepsschrift had aangegeven dat haar persoonlijke leefomgeving, de rustige en landelijke buurt en het uitzicht zal worden aangetast door het aangevraagd project.

2.

De vereiste dat hinder en nadelen moeten omschreven worden in het administratief beroepsschrift, zoals bepaald in artikel 1, § 1, 3° van het besluit van de Vlaamse regering van 24 juli 2009 tot regeling van sommige onderdelen van de administratieve beroepsprocedure inzake stedenbouwkundige of verkavelingsvergunningen, houdt in dat de indiener van het beroep aannemelijk moet maken dat hij ten gevolge van het bestreden project persoonlijke hinder en nadelen kan ondervinden. De beroeper moet redelijkerwijs aannemelijk maken dat er een risico bestaat dat hij de in het beroepsschrift aangevoerde hinder en nadelen ten gevolge van de bestreden vergunningsbeslissing ondervindt.

3.

Het behoort tot de bevoegdheid van de verwerende partij om te beoordelen of een beroeper aan de voormelde vereiste voldoet. De Raad is niet bevoegd om zijn oordeel over de omschrijving in het administratief beroepsschrift in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij kan enkel nagaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

4.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat deze afdoende moeten zijn.

Een vergunningsbesluit moet derhalve duidelijk en op afdoende wijze de redenen opgeven waarop het vergunningverlenend bestuursorgaan haar beslissing steunt.

Bij het beoordelen van de wettigheid van een vergunningsbeslissing dient derhalve rekening gehouden te worden met de redenen die omschreven zijn in de vergunningsbeslissing.

5.

Het aangevraagd project dat het voorwerp uitmaakt van het administratief beroep dat door de verwerende partij onontvankelijk werd bevonden, betreft het oprichten van een eengezinswoning, aansluitend aan een gebouw op een aanpalend perceel. Dit blijkt uit de gegevens van het dossier.

De verzoekende zet in het administratief beroepsschrift het volgende uiteen met betrekking tot haar "belang":

"...

Bovendien beschikt de beroepindienende partij vanzelfsprekend over het vereiste belang voor het indienen van het beroepsschrift. Beroepindienende partij is woonachtig in de Doornstraat. Het is dan ook duidelijk dat de persoonlijke leefomgeving, de rustige en landelijk buurt en het uitzicht van de beroepindienende partij zal worden aangetast door het beoogde project. Bovendien heeft deze aanvraag een zeer hoog precedentgehalte voor gemeente Herzele in het algemeen en de Doornstraat in het bijzonder en bij veralgemening alle landelijke gebieden.

De beroepindienende partij wenst niet alleen in te gaan tegen de huidige vergunning maar wil bij deze voorkomen dat in de toekomst nog meer soortgelijke aanvragen worden ingediend die niet voldoen aan gestelde voorwaarden van de Vlaamse codex ruimtelijke ordening (V.C.R.O.) inzake de afwerkingsregel zoals voorzien onder artikel 4.4.3..

Beroepindienende partij beschikt dan ook onmiskenbaar over het vereiste belang voor het indienen van huidig beroep.

In hoofde van de beroepindienende partij is het beroepsschrift om die reden zonder discussie ontvankelijk.

...

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast dat de verzoekende partij woont op een afstand van een paar honderd meter van het betrokken bouwperceel en dat er door de krommingen in de weg (een dubbele bocht) geen zicht is op de bouwplaats vanuit haar woning. De door verzoekende partij aangehaalde argumentatie in het beroepsschrift, met name de aantasting van de persoonlijke leefomgeving, de rustige en landelijke buurt en uitzicht door het beoogde project en het voorkomen dat in de toekomst nog meer soortgelijke aanvragen worden ingediend die niet voldoen aan de gestelde voorwaarden van de VCRO inzake de afwerkingsregel zoals voorzien in artikel 4.4.3, worden in de bestreden beslissing verworpen om reden dat ze niet persoonlijk zijn. De verwerende partij overweegt dat iedere burger in principe dergelijke vorm van hinder kan invoeren zodat het administratief beroep van de verzoekende partij als een actio popularis dient te worden aanzien.

De conclusie van de verwerende partij luidt dat de verzoekende partij niet op concrete wijze aannemelijk maakt welke rechtstreekse of onrechtstreekse hinder zij zou kunnen ondervinden van de bestreden beslissing en dat niet ernstig kan worden betwist dat er geen enkele impact is op het uitzicht waarvan de verzoekende partij kan genieten.

De verwerende partij motiveert daarmee op afdoende en duidelijke wijze, in acht genomen de beroepsargumentatie, om welke redenen zij het administratief beroep van de verzoekende partij als onontvankelijk beoordeelt.

6.

De verzoekende partij stelt in haar uiteenzettingen in het verzoekschrift zelf dat zij op een afstand woont van "222 meter", hetgeen enkel als een bevestiging kan beschouwd worden van de vaststelling door de verwerende partij dat ze op een afstand woont "van een paar honderd meter" en alleszins niet als een bewijs dat de verwerende partij is uitgegaan van foutieve gegevens.

Voorts belet de stelling van de verzoekende partij dat een ruime afstand op zich niet volstaat om te besluiten tot een gebrek aan belang, niet dat de verwerende partij in het licht van de concrete gegevens van de zaak kan vaststellen dat er door het aangevraagde geen enkele impact is op het uitzicht waarvan de verzoekende partij kan genieten. De loutere beweringen van de verzoekende partij dat zij wel zicht heeft of zal hebben op het betrokken bouwperceel vanuit dakvensters, weerlegt deze vaststelling niet.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, heeft de verwerende partij, naast het uitzicht van de verzoekende partij, tevens aandacht besteed aan de beroepsargumentatie van de verzoekende partij dat de persoonlijke leefomgeving, de rustige en landelijke buurt zal worden aangetast en geoordeeld dat de verzoekende partij in haar beroepsargumentatie geen persoonlijke hinder en nadelen aannemelijk maakt.

De verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel aangezien de verwerende partij te kennen geeft dat van hinder enkel kan sprake zijn bij een minder grote afstand tussen het perceel van de verzoekende partij en het betrokken bouwperceel. Uit de bestreden beslissing kan dit echter niet worden afgeleid. De verwerende partij kon bij het beoordelen van zichthinder rekening houden met de afstand van het perceel van de verzoekende partij tot het betrokken bouwperceel, doch de conclusie van de bestreden beslissing steunt niet op de voormelde afstand, maar op het feit dat de verzoekende partij in haar beroepsargumentatie niet op concrete wijze aannemelijk maakt welke rechtstreekse of onrechtstreekse hinder zij zou kunnen ondervinden ten gevolge van de bestreden beslissing.

7.

De conclusie van het voorgaande is dat de verzoekende partij geen schending aantoont van de door haar aangevoerde bepalingen of beginselen.

Het eerste, tweede en derde middel zijn ongegrond.

B. Vierde middel

In dit middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 4.7.21, § 2, 2° VCRO.

Zij zet uiteen:

“... ”

De Deputatie heeft ten onrechte geoordeeld dat verzoekende partij geen hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing. Zoals reeds vermeld werd daarbij geen rekening gehouden met verschillende vaststaande feitelijke elementen zodat de Deputatie aan art. 4.7.21 § 2, 2° VCRO een verkeerde (en te beperkte) draagwijdte heeft gegeven. Dit impliceert een schending van deze wettelijke bepaling zodat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.

D.1 Uit de feitelijke situatie blijkt dat verzoekende partij wel degelijk persoonlijke en rechtstreekse hinder ondervindt ingevolge de bestreden beslissing.

De percelen van verzoekende partij (waaronder enkele weilanden) zijn gelegen langs het landelijk woonlint tussen Sint-Lievens-Esse en Woubrechtgem. Het betreft agrarisch gebied.

Verzoekende partij en zijn partner hebben bewust gekozen om in dergelijke landelijke omgeving te gaan wonen. Dit ook om reden dat zij wensen dat hun nog 2 kleine kinderen Dora en Irma in een rustige buurt tussen de weilanden kunnen opgroeien en spelen. Op de weilanden die eigendom zijn van verzoekende partij staan er paarden, schapen en ezels. Een deel van de weilanden is boomgaard.

Verzoekende partij brengt met zijn gezin heel veel vrije tijd door in de tuin en de weilanden. Zij doen er aan paardrijden, tuinieren, wandelen,... Ook de andere activiteiten in de vrije tijd van verzoekende partij en zijn partner staan in het teken van de natuur. Verzoekende partij neemt samen met zijn partner deel aan de open tuindagen georganiseerd door de vzw Velt. Hij geniet ervan om de bezoekers van deze activiteit kennis te laten maken met zijn tuin en weiland in de landelijke omgeving. Verzoekende partij is technisch conservator van het Duivenbos van Natuurpunt. Hij zet zich actief in

voor de natuur en landschapsbehoud. Deze rust wil hij zeker in zijn persoonlijke leefomgeving behouden zien blijven.

Door in dit agrarisch gebied de woonlinten verder te laten uitgroeien – hetgeen in strijd is met het Gemeentelijke Ruimtelijk Structuurplan Herzele – wordt het leefklimaat van verzoekende partij en zijn gezin zoals hierboven omschreven ernstig verstoord. Zo bijvoorbeeld gaan verzoekende partij en de kinderen wandelen met de ezels en de paarden langs de achtergelegen kouters. Het gaat om de totaliteit van de woonomgeving van verzoekende partij die een groot deel van zijn vrije tijd spendeert in de natuur en zich daar ook actief voor inzet. De Deputatie heeft zich ten onrechte beperkt tot het perceel waarop de woning van verzoekende partij staat.

In de bestreden beslissing wordt er aan het persoonlijk element van de hinder van verzoekende partij voorbij gegaan door te beweren dat de door verzoekende partij ingeroepen hinder door iedere burger kan worden ingeroepen. Dit is een foutieve beoordeling. Het gaat om het persoonlijk belang dat verzoekende partij heeft bij het de rustig en landelijk karakter van de omgeving waar hij voor gekozen heeft. Door het voorwerp van de vergunningsbeslissing wordt dit rustig en landelijk karakter aangetast. Dit raakt persoonlijk aan de dagdagelijkse beleving van verzoekende partij die samen met zijn gezin geniet van deze omgeving.

Verzoekende partij heeft inderdaad gewezen op de soortgelijke aanvragen die in de toekomst dreigen toegestaan te worden en dit in strijd met de duidelijke wettelijke bepalingen van de afwijkingsregeling die nochtans strikt zou moeten worden geïnterpreteerd. Deze aanvraag is namelijk een eerste aanzet die zijn persoonlijke leefomgeving zal aantasten. Hieruit kan evenwel niet worden afgeleid dat het beroep van verzoekende partij een ‘actio popularis’ zou zijn. Verzoekende partij heeft namelijk ook zeer expliciet gewezen op de persoonlijke hinder die hij door huidige vergunningsbeslissing reeds dreigt te lijden zodat de Deputatie als zorgvuldig handelende overheid desbetreffend standpunt had dienen in te nemen.

Welnu, verzoekende partij herhaalt dat de Deputatie niet ten gronde geargumenteed heeft omtrent het persoonlijk karakter van deze hinder en enkel de impact op het uitzicht heeft beoordeeld (en dit dan nog op een foutieve wijze).

D.2 De Deputatie is in gebreke gebleven in concreto te oordelen en heeft zich zonder meer vastgepind op de afstand op zich. Dit terwijl een afstand van 200 meter op een totaal verschillende wijze dient te worden beoordelen indien deze zich voordoet in een woongebied of een stad dan wel in agrarisch gebied, zoals in casu het geval is.

Tussen de kwestieuze percelen bevinden zich weilanden en de percelen worden omringd door achterliggende kouters. Indien in dergelijke omstandigheden een vergunning wordt verleend voor het oprichten van een woning dan heeft dit automatisch een aanzienlijk grotere impact op de woonomgeving en leefklimaat van verzoekende partij dan indien een vergunning wordt verleend in een stedelijke gebied waar beide percelen reeds omgeven zijn door andere gebouwen.

...

De verwerende partij repliceert:

“ ...

Ten aanzien van de opgeworpen aantasting van de persoonlijke leefomgeving en de rustige en landelijke buurt heeft de deputatie duidelijk gesteld dat deze ingeroepen nadelen geen persoonlijk karakter hebben, dat deze in principe door iedere burger kunnen worden ingeroepen en dat verzoeker niet op concrete wijze zijn rechtstreekse of onrechtstreekse hinder aannemelijk maakt.

In het voorliggende verzoekschrift haalt verzoeker bijkomende elementen aan, maar dan nog blijft verzoeker in gebreke voldoende concreet de aard en de omvang te omschrijven van de rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen. Hij toont niet in concreto aan dat door de oprichting van die woning hij persoonlijk hinder ondervindt en dat hij niet langer op dezelfde manier kan genieten van zijn tuin en weiland.

Zoals in de weerlegging van het eerste en derde middel al is aangehaald, heeft de deputatie zich niet vastgepind op de afstand op zich, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt.

...

De tussenkomende partij zet uiteen:

“ ...

De tussenkomende partij ontwaart in het vierde middel geen nieuwe wettigheidskritieken. De tussenkomende partij herhaalt dat de deputatie in het bestreden besluit oordeelde dat de door de verzoekende partij aangehaalde hinderaspecten te kwalificeren zijn als een actio popularis.

...”

De verzoekende partij dupliceert:

“ ...

Verzoekende partij heeft in zijn verzoekschrift de persoonlijke en rechtstreekse hinder aangeduid die hij ondervindt ingevolge de bestreden beslissing.

Uit deze uiteenzetting blijkt dat verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte spreekt van een actio popularis.

...”

Beoordeling door de Raad

Artikel 4.7.21, § 2, 2° VCRO bepaalt dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing, een administratief beroep kan instellen.

De verzoekende partij betwist echter niet dat zij diende te voldoen aan de vereiste, op straffe van onontvankelijkheid, om de hinder en nadelen waarop zij zich beroept te omschrijven in haar administratief beroepsschrift. Uit de bespreking van de vorige middelen blijkt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de verwerende partij ten onrechte tot de conclusie komt dat aan die vereiste niet voldaan is.

De bestreden beslissing steunt op de conclusie dat verzoekende partij geen zichthinder kan ondervinden en niet op concrete wijze aannemelijk maakt welke rechtstreekse of onrechtstreekse hinder zij zou kunnen ondervinden ten gevolge van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden dat de verzoekende partij, omwille van de afstand van haar

woning tot het bouwperceel, sowieso geen hinder of nadelen kan ondervinden. De stelling van de verzoekende partij dat zij wel degelijk persoonlijke en rechtstreekse hinder ondervindt, steunt op argumentatie die niet is omschreven in het administratief beroepsschrift en derhalve evenmin kon betrokken worden in de beoordeling door de verwerende partij.

In ieder geval moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending aantoonde van de door haar aangevoerde bepaling.

Het vierde middel is ongegrond.

C. Vijfde middel

In dit middel voert de verzoekende partij de schending van de artikelen 4.8.9 en 4.4.3 VCRO.

Zij zet uiteen:

“ ...

Verzoekende partij wijst op art. 4.8.9 VCRO. Volgens deze wettelijke bepaling kan de Raad ambtshalve middelen inroepen die niet in het verzoekschrift worden aangevoerd, voor die zover die middelen de openbare orde aanbelangen. De kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid van de toetsing aan de goede ruimtelijke ordening door de overheid wordt altijd geacht een middel uit te maken dat de openbare orde aanbelangt.

Het perceel van de aanvragers van de vergunning is gelegen in agrarisch gebied. Het perceel is bijgevolg niet bestemd voor woningbouw. In toepassing van art. 4.4.3 VCRO kan niettemin een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een woning op dat perceel worden afgeleverd indien aan de uitdrukkelijk bepaalde voorwaarden voldaan is.

Het voorwerp van de vergunningbeslissing voldoet niet aan deze voorwaarden:

- de op te richten woning sluit niet aan op een wachtmuur van een bestaande woning; er wordt aangesloten op de garage die zich in de tuinzone bevindt;*
- de op te richten woning is geen woning van het driegeveltype;*
- de oppervlakte van het perceel waarop de woning zou worden opgericht bedraagt 2400m² zijnde meer dan toegelaten oppervlakte van 650m²;*

Niettemin werd de vergunning verleend, hetgeen een manifeste schending van art. 4.4.3 VCRO impliceert. Het agrarisch gebied wordt hierdoor aangesneden op een wijze die in strijd is met de aard van de bestemming.

De verleende vergunning is bovendien in strijd met het richtinggevend gedeelte van het Gemeentelijk Ruimtelijk Structuurplan Herzele. Hierin wordt uitdrukkelijk aangeduid dat de gemiddelde lage bevolkingsdichtheid in de aangeduide landelijke dorpen in de toekomst niet mag toenemen en dat het verder uitgroeien van linten en andere woonconcentraties moet vermeden worden.

De vergunningsbeslissing verleend door het College van Burgemeester en Schepenen is in strijd met de goede ruimtelijke ordening gelet op de vaststaande schendingen van art. 4.4.3 VCRO.

Na vernietiging van de bestreden beslissing, dient er een nieuwe beslissing genomen te worden waarbij door de Raad in toepassing van art. 4.8.2 VCRO kan gewezen worden op de specifieke rechtsregel bepaald in art. 4.4.3 VCRO.
...

De verwerende partij repliceert:

“ ...
Het juridictioneel beroep bij de Raad tegen een beslissing waarbij de onontvankelijkheid van het administratief beroep wordt vastgesteld, is noodzakelijk beperkt tot de vraag of de deputatie het administratief beroep al dan niet terecht onontvankelijk heeft verklaard (...). Dit middel aangaande de goede ruimtelijke ordening kan in casu dan ook niet worden opgeworpen.

Bovendien moet erop gewezen dat, in de mate dat er kritiek op de beslissing van het college van burgemeester en schepenen wordt gegeven, deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van de huidige procedure, zodat dit middel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden en onontvankelijk is wegens gebrek aan voorwerp.

De tussenkomende partij zet uiteen:

“ ...
De tussenkomende partij werpt de onontvankelijkheid van dit middel op.

Immers, wettigheidskritiek is noodzakelijkerwijze beperkt tot vergunningsbeslissingen, genomen in laatste administratieve aanleg. Hetzelfde geldt uiteraard voor eventueel ambtshalve op te werpen middelen.

*Het is vreemd dat de verzoekende partij uw Raad niettemin probeert te bewegen tot een inhoudelijke beoordeling van het dossier. Nochtans gaf de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf reeds aan dat haar belang **noodzakelijkerwijze beperkt** was tot de vraag of de deputatie al dan niet terecht tot de onontvankelijkheid van haar administratief beroep besloot.*
...”

De verzoekende partij dupliceert:

“ ...
De vergunning werd verleend in strijd met art. 4.4.3 VCRO. Het agrarische gebied wordt hierdoor aangesneden op een wijze die in strijd is met de aard van de bestemming. Ten overvloede wijst verzoekende partij op het beroepschrift uitgaande van de leidend ambtenaar Departement RWO waarin de onrechtmatige toepassing van art. 4.4.3 VCRO werd aangehaald.

Zowel de verwerende partij als tussenkomende partij beweren dat verzoekende partij dit middel niet kan opwerpen om reden dat het beroep zou beperkt zijn tot de vraag of de Deputatie al dan niet terecht het administratief beroep onontvankelijk had verklaard.

Verwerende partij noch tussenkomende partij geeft evenwel een antwoord op de toepassing van art. 4.8.9 VCRO. Volgens deze wettelijke bepaling kan de Raad ambtshalve middelen inroepen die niet in het verzoekschrift worden aangevoerd, voor die zover die middelen de openbare orde aanbelangen. De kennelijke onredelijkheid of

onzorgvuldigheid van de toetsing aan de ruimtelijke ordening door de overheid wordt altijd geacht een middel uit te maken dat de openbare orde aanbelangt.

In de stelling van verwerende partij en van tussenkomende partij zou de Raad zelfs niet kunnen optreden ter bescherming van de openbare orde. De ongegrondheid van de stelling spreekt voor zich.

...

Beoordeling door de Raad

De argumentatie van de verzoekende partij onder het vijfde middel heeft geen betrekking op de bestreden beslissing, waarin immer niet is onderzocht of de betrokken aanvraag voor vergunning in aanmerking komt, maar enkel werd vastgesteld dat het administratief beroep van de verzoekende partij onontvankelijk is.

Het middel is onontvankelijk.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer René COPPENS is ontvankelijk.
2. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 2 februari 2016, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vierde kamer, samengesteld uit:

Nathalie DE CLERCQ, voorzitter van de vierde kamer,

met bijstand van

Katrien VISSERS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Katrien VISSERS

Nathalie DE CLERCQ